

Recensie: Interview Nightman

foto © Sony Music Entertainment Belgium

Recensie:

Nightman is het soloproject van Tijs Delbeke die onder meer met dEUS, Roosbeef & Dez Mona samenwerkte. Hij zet zijn band Sir Yes Sir even opzij om een persoonlijke plaat te maken onder de naam Nightman. Op 26 februari werd zijn debuutplaat "Chapters" uitgebracht. Onder zijn eigen naam brengt hij rustige nummers maar schuwt hij ook de stevigere muziek niet. Op 26 februari 2016 speelt hij zijn releaseshow in de AB.

De artiestennaam is Nightman. Bent u een nachtmens?

Toch wel. Het is meer dan enkel een artiestennaam. Ik stond vanochtend om 10u op en dat kostte toch enige moeite. Ik ben een nachtmens en in de ochtend ben ik niet altijd even veel waard. Het is niet zo atypisch voor muzikanten en ik heb daar echt last van.

Worden de beste nummers dan 's nachts geschreven?

Ik weet niet of dat de beste nummers zullen zijn, maar ik ben 's nachts wel productiever. Ideeën kunnen op ieder moment komen, in de auto, op de fiets of gewoon in de zetel. Daarna neem je dan snel iets op met je gsm om het te onthouden. De uitwerking is toch iets wat meer in het donker gebeurt.

U ziet Nightman vooral als een solo-project. Hoe probeert u dit anders aan te pakken dan bijvoorbeeld Sir Yes Sir?

Het is een ander gevoel. De begin- en eindbeslissing ligt helemaal in mijn handen. Dat heb ik ook wel bij Sir Yes Sir, een band die ik zelf heb opgericht. Maar bij een groep heb je meer met individuen te maken die allemaal hun eigen inbreng proberen te hebben. Dat kan heel tof zijn want je bedenkt dingen die je zelf nooit zou kunnen verzinnen. Maar met dit project vond ik het wel fijn om helemaal mijn eigen ding te kunnen doen.

De drummer van Sir Yes Sir, Dave Menkehors, heeft het album geproduceerd en ingedrumd. Die was heel nauw betrokken en was een heel belangrijk klankbord voor mij. Het was iemand die duidde wat goed was en wat niet. Hij heeft de producerrol echt perfect vervuld. Het was alsof ik in een speeltuin van instrumenten werd gegooid en zo gewoon aan de slag ging. Het ging daarna allemaal zeer intuïtief. Ik zag een viool liggen en begon viool te spelen. Op die manier gaat alles ook veel sneller want je kan met jezelf communiceren. De dynamiek is anders dan met een band omdat je daar eerst moet overleggen.

Is het makkelijk om alleen nummers te schrijven?

Bij Sir Yes Sir was ik zelf ook de hoofd songwriter dus ik merk dat verschil niet zo duidelijk. Het is vooral arrangementmatig dat het duidelijk wordt. Het gevoel moet juist zitten en dat gaat net iets vlotter als je enkel met jezelf moet rekening houden.

Waarin schuilt voor u het verschil tussen liedjes maken voor Sir Yes Sir en voor Nightman?

De basis is niet zo verschillend. Bij beide groepen begin ik met instrumentale stukken te schrijven. De tekst komt bijna altijd later. Het is vooral de insteek die daarna komt die anders is, hoe je de nummers tot leven brengt. Bij Nightman hebben we vooral gekozen voor overstuurde akoestische gitaren, dat klinkt heel rauw en groezelig. Bij Sir Yes Sir heb je de saxofoon die als typisch element geldt. Het is vooral anders qua klank.

Ik denk dat ik platen maak op basis van hoe ik me op een bepaald moment voel.

Waar ik mezelf situeer binnen een tijdsfase. Dat maakt elke plaat anders. Nightman is een soloproject en dat wil ik ook gebruiken als een soort platform voor mezelf. Ik wil er eender welke richting mee uitgaan. Bij een groep kan je ook wel verschillende paden bewandelen maar beslis je dat meer als een collectief.

Is deze plaat persoonlijker voor u?

Hij ligt zeker dicht bij mezelf. Bij Sir Yes Sir probeerde ik van dat niet te dicht te laten komen omdat het te confronterend was. Maar nu heb ik dat losgelaten. Wat ik wil vertellen daar schrijf ik gewoon een nummer rond. Op die manier sta ik veel dicht bij mezelf. Ik zou nooit in het Nederlands willen schrijven omdat zo iets te persoonlijk zou worden. Dat zou teveel rond Tijs Delbeke gaan. Nu heb ik toch nog dat schild van Nightman en dat van het Engels. Dat kan ik handig gebruiken om toch iets van afstand te doen ontstaan. Daarbij komt nog dat ik gewoon liever in het Engels schrijf. Ik heb Germaanse gestudeerd dus ik ben daar al lang mee bezig. Ik ben een Anglofiel en ik hou ervan om met taal te spelen zodat het metrisch kan kloppen.

Ik vind tekst iets heel belangrijk waardoor het bij mij ook altijd wat langer duurt om die te schrijven. Dat moeten geen moeilijke omschrijvingen zijn maar gewoon duidelijke. Op deze plaat zitten er geen onduidelijkheden in. Ook al kunnen mensen er verschillende dingen in zien, dat vind ik alleen maar goed. Het is niet dat ik op zoek ga naar moeilijke woorden, het moet gewoon kloppen met wat ik wil overbrengen. De verbinding tussen muziek en tekst moet voor mij juist zitten en mooi klinken.

In de perstekst staat dat je de rauwe, ongepolijste sound van de 90s weer tot leven brengt. Wie zijn dan uw inspiraties geweest voor deze plaat?

Het is niet dat ik een plaat wilde maken naar het voorbeeld van één van die nineties bands. Ik heb veel verschillende albums als inspiratie proberen te gebruiken. Bijvoorbeeld Odelay! van Beck maar ook Elliot Smith zijn platen of Radiohead, Blur, Pavement & Afghan Whigs. De groepen waarmee ik ben opgegroeid. Dat waren de bands die ik veel beluisterde toen ik zelf muziek begon te spelen. Ik herken mijn eigen muziek wel in die groepen. Maar ik hoor dat meestal pas later en niet in het begin. Ik ga niet te werk met het idee van: "Ik zal deze riff eens zoals Pavement schrijven".

De plaat heet Chapters en is opgedeeld in verschillende hoofdstukken. Welk hoofdstuk is voor jou het belangrijkste geweest?

Ik kan daar niet één uitpikken. Ik denk dat de totaliteit het belangrijkste is. Ik deel het allemaal bewust op. Als je over hoofdstukken spreekt dan denk ik automatisch ook aan een geheel. De reden dat er nu een plaat is en hij ook op vinyl uitkomt, wil zeggen dat ik veel waarde hecht aan de samenhang. Ik vond dat een handig beeld om te gebruiken. Dat is een beetje zoals een boek: wanneer een hoofdstuk is afgerond kan je aan het volgende beginnen.

Het voelt zo aan in mijn leven. Dat is een aaneenschakeling van verschillende dingen met een andere input. Mijn leven wordt ook opgedeeld in hoofdstukken dus daar denk ik graag over na. Voor mij staat de cd centraal want ik ben zelf een grote albumliefhebber. Het is aangenaam om een plaat van begin tot eind te beluisteren omdat je dan ergens wordt ingetrokken en in vervoering geraakt.

Vertelt de cd dan een verhaal of hoe ziet u dat?

Het is niet dat ik een conceptplaat wilde maken. Ik zat niet met het idee in mijn hoofd om een plaat over soep, een land of een stad te doen bijvoorbeeld. Maar ik wilde wel een plaat die klopte binnen twee jaar in mijn leven. In die zin is het wel een geheel eerder dan een verhaal.

We hebben ook iets met video gedaan. Voor ieder nummer is er een clip uitgekomen. Daar was aanvankelijk het idee om een vervolgverhaal te maken.

Twaalf uur tonen op één nacht en kijken wat er allemaal gebeurt. Het is een soort

van eenheid. Maar dan zie je ook een verscheidenheid doordat we ieder hoofdstuk aan een andere regisseur gaven. Dan zie je dat iedereen een ander verhaal ziet. Het is vertellende muziek zonder dat het heel sturend werkt en wijst naar één bepaald thema. Ik denk dat het een soort sfeer ademt die voor iedereen anders is.Â

De plaat heeft erg stevige maar ook rustige nummers. Weerspiegelt het geluid dan de zware hoofdstukken door een stevig geluid of hoe heeft u dit proberen combineren?

We hebben er voor gekozen om, vooral als je de vinyl ziet, een A & een B kant te kiezen. De A-kant is steviger om de nacht in te gaan en de B-kant is voor als je thuiskomt. Dat was eigenlijk het oorspronkelijke idee. Iedereen doet daar natuurlijk mee wat hij wil. Toen ik ervoor koos om een soloplaat te maken dacht ik in het begin dat het een heel rustige plaat ging worden. Alle kleine intieme nummers die ik nergens anders kwijt kon wou ik daar bundelen. Dat was het oorspronkelijke idee. Uiteindelijk merkte ik dat ik toch graag lawaai maak in de studio. Dus uiteindelijk sloop dat er wel in.

Voor mij klopte het verhaal wel. Op bijna één week tijd is de basis van de plaat opgenomen en dan zit je ook wel in een soort roes. Je hebt een paar gitaren die terugkomen en zorgen voor een bepaald geluid. Daar ben ik heel blij mee. Ik vind zelfs dat er tussen die luide en kalmere nummers geen andere wereld is. Ik hoop dat mensen dat ook zo ervaren, dat je een herkenbare klank blijft hebben. Het is altijd amusant als er bij een plaat wat stevigere nummers inzitten. Wanneer je naar een cd luistert en er zijn eerst twee rustige nummers in waarna een harder nummer volgt, ben je sneller geneigd om te skippen omdat je uit jouw lood wordt geslagen. Ik zou dat zelf ook niet graag hebben, dus dat wilde ik ook vermijden.

Op plaat bespeelt u zelf bijna ieder instrument. Waarom dan de keuze om u live toch door een band te laten bijstaan?

Zo brengt dat een soort energie over. Ik doe wel enkele concerten solo maar dat zijn vooral kleine concerten in winkels. Ik wil dat de mogelijkheid er is om solo te spelen. Maar hoe de plaat evolueerde, zijn er toch een aantal nummers die meer punch kregen door drums. Toen dacht ik dat het beter was om toch een band bij elkaar te zoeken. Ik heb het op heel veel verschillende manieren geprobeerd, met twee, met drie en het is uiteindelijk met vier geworden. Het is niet hetzelfde geworden als op plaat maar dat hoefde ook niet voor mij. Ik vind dat twee verschillende dingen. Ik denk ook niet aan een live vertaling als ik een plaat opneem. Dat is een probleem voor later. Nu hebben we een heel toffe band die hun eigen woordenschat qua muziek heeft. Dan krijg je een soort nieuwe input op die plaat. Dat werkt goed en het is iets dwingender met een band op podium.

Waar blijft u inspiratie halen om iedere keer een ander soort band op te richten?

Bij de andere bands waarin ik speel, heb ik niet echt een functie. Daar ben ik meer de songwriter. Dan heb je sowieso wel andere dingen, kan je meewerken aan nummers en partijen zoeken. Ik merk dat er een stukje in mij is die toch de noodzaak voelt om zelf die nummers te schrijven en zelf een verhaal te vertellen. Het feit dat ik in andere bands speel, geeft ook inspiratie. Door met zoveel verschillende mensen samen te werken, krijg je veel invloeden mee. Je neemt de ideeën van iedereen in jou op. Op die manier blijf ik inspiratie hebben om zelf dingen te maken en teksten te schrijven. Ik denk dat het is doordat ik zoveel dingen doe dat er een constante stroom is van inspiratie.

Waar hoopt u dat deze plaat u zal brengen?

Ik hoop dat we deze zomer echt leuke plekken kunnen doen. Ik denk dat we live echt een set hebben die zich leent tot een festival. Ik zou graag eens op Dour spelen maar ook Pukkelpop en Rock Werchter staan op mijn lijstje. Het is niet de stevigste plaat maar er zit wel een soort van dansbaarheid in die we live kunnen overbrengen.

Ik wil gewoon spelen. Als we dat kunnen doen en onze plek in België kunnen

veroveren ben ik daar heel tevreden mee. Het mag allemaal stap voor stap gaan. Ik ben ook bezig met Nederland dus het zou tof zijn moesten we dat ook kunnen veroveren.

Wat zijn de plannen na Nightman?

Ik ben sowieso al aan nieuwe muziek bezig zowel voor Nightman als voor Sir Yes Sir. Ik leef hoofdstuk per hoofdstuk. Ik zie wat er komt en zit nooit stil dus probeer altijd bezig te zijn met dingen. Op een gegeven moment vallen alle puzzelstukjes in elkaar. Ik weet wel dat ik veel wil maken, niet te lang wil wachten tot de volgende platen. Ik ben gewoon heel graag veel bezig.

< Niels Bruwier >